

Volum coordonat de
Nicolae Racu **Andrei Ștefan Racu**

La ceas aniversar, 75

Amintiri

CUPRINS

Cuvânt de întâmpinare	
Acad. Mircea DUMITRU	11
Venera BABEȘ	
<i>director al Colegiului Național de Arte Dinu Lipatti din 2018</i>	<i>17</i>
Florian Ioan NEMEȘ	
<i>director al Colegiului Național de Arte Dinu Lipatti între 2008-2018</i>	<i>19</i>
Nicolae și Andrei Ștefan RACU	21
Christian BADEA	25
Oana ANDRA	29
Radu ANDREI	32
Theodor ANDREI	35
Cristina ANGHELESCU	38
Petru ANDRIESEI	
<i>Memorii la ceas aniversar</i>	<i>40</i>
Ștefan APRODU	47
Anca Ruxandra BALA (DUMITRESCU)	
<i>Dragul meu Liceu de Muzică nr. 1</i>	<i>51</i>
Ovidiu BĂLAN	
<i>La mulți ani Colegiului Național de Arte Dinu Lipatti!</i>	<i>55</i>
Ginetta BĂNICĂ (ENACHE)	
<i>Doisprezece ani fericiți</i>	<i>57</i>
Costel BEJAN	62
Lucian Bogdan BEJAN	63
Mihai BELU	
<i>Temă pentru acasă - după mai bine de 40 de ani</i>	<i>66</i>
Luminița BERARIU	
<i>Liceul meu</i>	<i>69</i>
Raluca BUCINSCHI	
<i>Amintiri din liceu</i>	<i>74</i>

Marin CAZACU	79
Mihai Andrei CERNEA (BUBU)	81
Hristina CLEMPUȘ (COLOTELO) <i>Amintiri despre Liceul Dinu Lipatti</i>	84
Matei CORVIN	86
Ana – Maria CREȚAN <i>Amintiri din Liceu</i>	89
Ion CUDALBU	93
Emilian DASCĂL	99
Laurențiu DINCĂ <i>Amintiri de la Liceul de Muzică Nr. 1 din București</i>	102
Nicoleta DRĂGHICI	106
Ilinca DUMITRESCU	110
NICOLAE RACU în dialog cu ILINCA DUMITRESCU	113
Adrian FLORESCU <i>Despre Liceu</i>	120
Raluca FLORESCU <i>„Ani de liceu, cu emoții la română...”</i>	122
Sandra GĂTEJEANU (GHEORGHE)	124
Cristian GHETZ	127
Alina-Nicoleta GHIUGAN (BUDRICĂ)	132
Ioana Cristina GOICEA	134
Vasile GRĂJDIAN <i>Anii nesfârșiți ai liceului</i>	136
Anca HARALAMBIE	138
Irina HREȚIUC <i>Cei mai frumoși ani</i>	140
Tiberiu IDVOREANU	142
Adrian IORGULESCU	147
Laura LACHER (BORODAN)	150

Valeriu MAIOR	
<i>Amintiri</i>	152
Carmen MANEA (IONESCU-ROMANAȚI)	
<i>Amintiri din anii de liceu</i>	155
Valentin MANDRIC	160
Yolanda MARCO (LAST).....	162
Cristina Nicoleta MARCU (STĂNESCU)	
<i>Promoția: 1996 - 2000</i>	164
Mihaela MARTIN.....	166
Nicolae MAXIM	
<i>O aniversare! „Nu privi înapoi cu mânie”</i>	168
Georgiana MĂNĂILĂ	
<i>Despre liceul meu</i>	172
Lorena MĂNESCU	175
Julieta MIHAI	184
Mariana MIHAI (APOSTOL).....	186
Simona MIHAI STERN.....	188
Andrei MIHĂILESCU	190
Justin MIHOC	
<i>Clasa A – amintiri din vremea liceului</i>	194
Cătălin MUGUR	199
Luiza NANCU - CHIVULESCU.....	201
Petrică NANCU	203
Lorenz NĂSTURICĂ-HERSCHCOVICI	204
Anca Nicoleta NEAGU	
<i>Amintiri din 1996 - 2000</i>	208
Liliana NEDELICIU	
<i>Amintiri despre liceu - o familie de muzicieni școlită la Liceul de Muzică nr. 1, București</i>	210
Șerban NICHIFOR <i>Colegiul Național de Arte Dinu Lipatti – Un focar al Culturii Românești !</i>	219
Romeo NICU	222

Tiberiu Dragoș OPREA	
<i>Amintiri și trăiri</i>	224
Leonard–Octavian PĂDUREȚ	227
Familia PETRE	
<i>Câteva rânduri de apreciere</i>	228
Alexandru PETROVICI	
<i>Liceul nostru</i>	231
Marcel PEȚANCA.....	235
Emilian PIEDICUȚĂ.....	236
Ștefania PIPA.....	240
Andrei PODLACHA	
<i>Amintiri din Liceu</i>	242
Aurelian Octav POPA.....	245
Oana POPA.....	248
Sanda POPA (CRĂCIUN).....	250
Gemelele Oana și Luiza POPESCU.....	254
Ionel POSTOLACHE	256
Iosef Ion PRUNNER.....	257
Georgeta RADU.....	260
Viorica RĂDOI	
<i>Liceu, efemer prolog al tinereții mele!</i>	261
Ion IVAN RONCEA	
<i>„Harpa de aur” - începutul</i>	273
Oana Andreea RUSE	277
Paul STAICU	
<i>Pentru Școala de Muzică nr. 1 din București la 75 de ani</i>	279
Irina STAICU (BOTEZ).....	284
Rudolf STAMM.....	286
Mădălin STĂNESCU	
<i>Amintiri despre Colegiul Dinu Lipatti - a doua mea familie</i>	288
Carmen STOIANOV	
<i>Anii mei de liceu... în Principate</i>	291

Ioana STOIANOV (Sarah Ioana-Carla STOIANOV COHEN)	295
Georgeta STOLERIU.....	297
Constantin ȘERBAN	
<i>Amintiri din liceu</i>	301
Eugenia ȘERBAN.....	303
Pavel ȘOPOV.....	306
Ion Bogdan ȘTEFĂNESCU	
<i>Doisprezece ani de șlefuire personală și de amintiri subiective</i>	311
Violeta ȘTEFAN-MUGUR	329
Ciprian TEODORAȘCU.....	331
Raluca TONESCU	333
Florin TUDOR.....	336
Ioana TUDOR.....	338
Andreea și Corina	340
Daniel VLAD.....	342
UlpIU VLAD	
<i>Amintiri din Liceul de Muzică nr. 1 - București</i>	344
Lucian VLĂDESCU	
<i>Mândria de a fi studiat la Liceul de Muzică nr. 1</i>	348
Ioana Raluca VOICU–ARNĂUȚOIU	
<i>Școala după școală</i>	349
Ionuț Romeo VOINEA	354
Gheorghe ZAMFIR	
<i>Înscriș istoric 1955 – 1961</i>	355
Cornelius ZIRBO	
<i>Amintiri din Lipatti</i>	359
Lucrări muzicale scrise și dedicate Aniversării Colegiului	365
Extrase din Cartea de Onoare	367
Fotografii.....	383

Cuvânt de întâmpinare
Acad. Mircea DUMITRU
Vicepreședinte al Academiei Române

*Ut musica philosophia et logica
(Precum este muzica, așa este filosofia și logica)
sau pentru ce educația muzicală?
Un elogiu profesorilor și colegilor mei de la
Colegiul Național de Arte Dinu Lipatti din București*

Dacă m-aș fi născut cu un an mai devreme și aș fi fost, totuși, identic cu cel care sunt de fapt, ceea ce – așa cum ne învață metafizica și știința – este imposibil, foarte probabil aș fi fost muzician. I-a revenit însă generației mele neșansa unei reduceri drastice a numărului de locuri în învățământul superior cu profil artistic și, deși eram un violonist bun, nu credeam că voi fi destul de competitiv pentru a ocupa unul dintre locuri, alături de vârfurile reale ale violonisticii grupei mele de vârstă (Andrei Roșianu, Mircea Călin, Florin Voicu, Marian Pană îmi vin imediat în minte).

Dar de ce *aș fi putut fi* un muzician profesionist? Ei bine, pur și simplu, pentru că am avut o educație muzicală de doisprezece ani, începută la Liceul de Muzică și Arte Plastice din Craiova, al cărui elev am fost timp de cinci ani, din 1967 și până în 1972, continuată apoi, timp de alți șapte ani în București până la absolvirea Liceului. Am obținut o diplomă de bacalaureat în muzică. Așadar, m-am bucurat din plin de o formație muzicală oprită, spre regretul meu pe care-l resimt uneori și azi, în pragul finalizării ei în învățământul superior muzical.

Ce valoare a avut pentru mine această educație? Aș spune, fără riscul de a greși sau de a exagera, că a contribuit decisiv la întreaga mea

traietorie academică și de viață. Și azi, deși mă ocup de lucruri diferite – unii ar spune, poate, *complet* diferite – muzica este, alături de viața celor pe care-i iubesc, partea cea mai bună și frumoasă a existenței mele. Ea este forma de viață care nu are echivalent în nici o altă experiență, nici măcar în aceea strict profesională, pe care am dezvoltat-o constant, fără nici o întrerupere, timp de patruzeci de ani: filosofia și logica.

Este foarte plauzibil ca înclinațiile mele muzicale timpurii, corelate cu o mare pasiune pentru matematică în anii formării mele, să mă fi condus, până la urmă, la filosofie și, mai ales, la logică; adică, la un domeniu ale cărui rigoare, simetrie, claritate și aspirație către coordonare, puritate a formei și ordine nu sunt egalate decât de trăsăturile stilistice într-un tot similar ale muzicii.

De aceea, când cineva se întreabă - și probabil nu retoric – „La ce bun educația muzicală?” sau „Ce anume ne oferă orele de muzică și de educație muzicală în școală?” eu simt o crispă mentală. Pentru mine, răspunsul este evident. Mie, această educație mi-a oferit totul. M-a pregătit pentru tot restul vieții; mi-a definit și articulat opțiunile și, sunt convins, că m-a motivat pentru exercițiul logicii și al filosofiei, al căror studios am rămas până azi și, fără îndoială, voi fi până în ultima clipă a vieții.

Liceul meu de Muzică nr. 1 (azi *Dinu Lipatti*) a fost mediul școlar ideal care m-a ajutat să îmi dezvolt nu numai talentul și aspirațiile muzicale și artistice (recunoștința mea nestinsă nici după patruzeci și cinci de ani se îndreaptă către Elisabeta Tomescu - Ciomu, profesoara mea de vioară, Dan Cumpătă, Elisabeta Suciuc, maestrul Nicolae Racu – un excepțional mentor și formator de caractere -, maestrul Nicolae Niculescu, Adrian Iorgulescu, Hrisanta Petrescu (Marin), Doina Rotaru, Carmen Ionescu-Romanați), dar mi-a lasat libertatea să-mi cultiv și pasiunea mea pentru cunoaștere, deopotrivă pentru literatură și gramatică, dar și pentru matematică sau fizică (aceeași grație pentru excepționalii profesori Constantin Pencea, Ion Coman, Ruxandra Enescu, Elena Crețan,

Octavian Hacıgheanu, Ileana Șerbănescu, Elena Olteanu).

Colegiul National de Arte *Dinu Lipatti* a asigurat generațiilor sale de elevi echilibrul necesar între un învățământ vocațional formativ, care cere mii de ore de studiu al instrumentelor muzicale, și o pregătire de cultură generală foarte diversă și bogată, identică cu aceea de la toate liceele din România de la acea vreme.

Dar, desigur, este cât se poate de adevărat că alți oameni au avut alte experiențe cu totul diferite de ale mele. Și prin urmare, cu toată rezerva și modestia necesare atunci când vrei să împărtășești celorlalți propria ta experiență de viață, așadar fără a avea nici cea mai mică pretenție arogantă de a da lecții de viață cuiva, iată de ce cred în virtuțile cu totul aparte ale muzicii pentru dezvoltarea și formarea personalității tinerilor. Așadar, la întrebarea „Pentru ce educație muzicală?”, răspunsul scurt va fi: pentru că muzica are virtuți paideice unice - ne ajută să ne conturăm, să ne dezvoltăm și să ne împlinim ca ființe sociale și sensibile întregi.

Dacă doriți și un răspuns mai elaborat, iată-l aici:

Studiul sistematic al muzicii și al unui instrument muzical îl începi foarte timpuriu. La cinci sau șase ani, deja ești pus în situația de a exersa zilnic câteva ore. Efectul pe termen lung al acestei practici supravegheate asupra coordonării corpului, dar și asupra temperării reacțiilor temperamentului și emoțiilor, este evident și rămâne cu tine pentru tot restul vieții. Te obișnuiești cu munca zilnică grea și dură, nu în salturi; și te acomodezi cu ideea că atingerea unei ținte pentru care primești laude și recompense, depinde de munca *ta*, pe care nu o poți împrumuta de la nimeni altcineva, după cum nici nu se poate să-ți fie înșușită fraudulos de către altcineva. Miile de ore de exercițiu și de practică sunt *ale tale*; ești *tu*, *instrumentul tău* și *muzica* pe care o faceți împreună; care nu există în lipsa actului tău creator.

Timpul trece; ești din ce în ce mai bun la practicarea artei tale muzicale și ajungi să poți face muzică împreună cu alți colegi-muzicieni, de-o seamă cu tine sau mai maturi. Această „împreună comunicare și interpretare muzicală” este una dintre cele mai bune și eficiente căi către dezvoltarea virtuților civice. Cunoașteți vreo altă activitate umană, care, aidoma muzicii, să permită o perfectă coordonare și o armonizare deplină a unor personalități individuale atât de diferite, fiecare cu temperamentul și cu reacțiile sale emoționale, dar care, atunci când dirijorul ridică bagheta, performează impecabil în mecanismul perfect reglat al unei orchestre? Eu unul nu cunosc ceva care, în această privință, să egaleze muzica nici pe

departe. Am avut experiența cântatului în orchestră sau în formații de muzică de cameră și îi port, până astăzi, Maestrului Nicolae Racu o amintire plină de afecțiune și de recunoștință pentru sutele de ore de repetiții cu Orchestra Liceului. Nu am putut afla nici o altă acitivate umană în care armonia și deplina coordonare să se obțină și să se hrănească din personalități atât de diferite, de fluide și uneori chiar antagonice.

Efectul pe termen lung al acestei socializări prin muzică este durabil și robust. Virtuțile civice și ale sociabilității nu pot fi mai bine modelate la aceste vârste fragede decât prin practicarea unui instrument muzical și prin experiența de a fi parte a ceva mai mare și mai semnificativ. (Sportul, pe de altă parte, deși o activitate socială de grup, atât de dinamică și de atrăgătoare la vârsta primei tinereți, este prin natura sa mult mai competitiv și polemic!)

Iar dacă ne ridicăm de la valoarea pedagogică a muzicii din plan individual și social la semnificația acesteia în plan conceptual filosofic, pentru mine experiența muzicii și a educației muzicale a fost revelatoare pentru o subtilă corespondență între muzică și logică/filosofie. Am avut privilegiul unor convorbiri personale cu filosoful britanic-american Kit Fine (metafizician și logician; probabil cel mai important și influent gânditor al momentului, un geniu al filosofiei contemporane), care este totodată un pianist și compozitor („amator”) pe deplin împlinit. Din discuțiile noastre despre logică și muzică rețin două trăsături distinctive esențiale care corespund deopotrivă „stilisticii” logicii și muzicii. Fine ne spune că cea mai importantă operație logică este aceea a *coordonării*: a expresiilor limbajului unele cu altele, a gândurilor între ele, dar și a expresiilor lingvistice cu gândurile pe care le constituie și transmit acele expresii. *Coordonarea*, îmi pare evident, ține și de natura intrinsecă a muzicii. Apoi, în direcția inversă, pornind de la muzică spre filosofie, logică și argumentare/raționare, Fine consideră că acumularea graduală a unei tensiuni sonore, care culminează și se rezolvă finalmente într-o cadență ce conduce firesc către încheierea piesei muzicale este esența unei lucrări muzicale, adică ceea ce ține de natura intrinsecă a muzicii. Dar polemica ideilor riguros argumentate și „înregimentate” logic, natura dialectică și dialogică a oricărui gând filosofic pe care urmărim să-l conducem argumentat și logic către o concluzie sunt, de asemenea, caracteristici intrinseci ale filosoficului.

Iată cum, pentru mine, arcul experienței acumulate de-a lungul formării mele, dar și experiența creației profesionale au înglobat deopotrivă muzica, logica și filosofia. Liceul de Muzică nr. 1 (actualul Colegiu

Național de Arte *Dinu Lipatti*) a fost, pentru mine, locul ideal al începutului vieții mele sociale și intelectuale.

Ut pictura poesis (Precum este pictura, așa este și poezia) era gândul călăuzitor al *Artei poetice* a lui Horatiu. Cu toată modestia, și păstrând proporțiile de rigoare, ecoul peste veacuri al acestei poetici va fi, pentru mine, *Ut musica philosophia et logica (Precum este muzica, așa este filosofia și logica)*.

Venera BABEȘ

director al Colegiului Național de Arte Dinu Lipatti din 2018

Istoria Colegiului Național de Arte *Dinu Lipatti* a început în 1949, acum 75 de ani, când am apărut pe harta muzicii ca Școala de Artă nr. 1 din București. Am început ca o colectivitate de pedagogi, o insulă a educației muzicale într-o perioadă istorică deloc simplă. Sub îndrumarea primului director, profesor Emil Bîclea, mica comunitate organizează și elaborează primele programe școlare, iar rezultatele nu întârzie să apară. E greu să nu menționăm numele câtorva profesori din acea perioadă: Victor Iușceanu, Dan Cumpătă, Ana Pitiș, Iosif Conta, Dan Mizrahi, Fănică Luca, Maria Tănase, dar și numele câtorva elevi consacrați în timp: Șerban Lupu, Ileana Cotrubaș, Lucia Țibuleac, Christian Badea, Ion Ivan Roncea, Marin Cazacu, Iosif Ion Prunner, Gheorghe Zamfir, Viniciu Moroianu, Tudor Dumitrescu.

Anii s-au scurs și vremurile au adus în 1990 numele pianistului muzician Dinu Lipatti pe frontispiciul școlii, iar instituția noastră școlară a fost ridicată la rangul de Colegiu Național, pentru merite deosebite în activitatea didactică și artistică. În prezent, sunt aproximativ 800 de elevi și 200 de profesori care își desfășoară activitatea în specializările Muzică și Arta actorului, și care duc mai departe tradiția istorică a școlii prin realizări în concursuri naționale, internaționale, concerte vocal-simfonice și diverse alte spectacole.

Probabil că toți cei care au absolvit Colegiul *Lipatti* au amintiri vii despre emoțiile de a urca pe scenă, prietenii pe care le-au legat sau satisfacția de a fi fost aplaudați după interpretarea unei piese exersate până la epuizare. Astfel, ne dăm seama că muzica e, prin esența ei, o activitate situată într-o comunitate, o forma de comunicare. *Destine individuale* au alcătuit, pentru noi, un *destin colectiv*. Drumurile urmate de membrii școlii au fost diverse: de la muzicieni și actori până la medici, juriști, lingviști sau

Florian Ioan NEMEȘ

director al Colegiului Național de Arte Dinu Lipatti între 2008-2018

S-a născut în 1949 și era primul... și primul a rămas de-a lungul anilor. S-a consolidat, s-a maturizat și a creat valori, valori pentru țară și lume. Și asta nu se uită...

În anii isteriei dictaturii au încercat să-l distrugă... cu buldozerul, la propriu. A fost însă apărat, uneori eroic.

Și a rezistat, a renăscut... Și azi mai are adversari, provoacă admirație și invidie, chiar frustrări. Și azi apar figuri întunecate, bizare, nefericite, dispuse să mistifice însăși esența artei.

Nici asta nu se uită.

Acum suntem cei mai buni pentru că am fost și suntem liberi, poate uneori cam răzvrățiți. Poate avem și motive să fim așa...

Copiii talentați sunt poleiți cu un strat de speranță și visare, de frumos și dragoste pentru magia artei... Se întorc mereu și le este dor... dor de tinerețe, de vise, de școala copilăriei.

Acum suntem Colegiu Național și o merităm. Acum ne pregătim să aniversăm vârsta înțelepciunii. Și o vom face pentru cei ce au fost, sunt și vor mai fi, atâta timp cât la Ateneul Român, concertele Colegiului Național de Arte *Dinu Lipatti* vor bucura mințile și sufletele românilor... Asta să nu uitați!

Nicolae și Andrei Ștefan RACU

Cine nu-și amintește de dascălul ce i-a pus creionul în mână? Sau de cel care i-a descifrat primele taine ale meseriei? Sunt gânduri care ne urmăresc întreaga viață și, pe care, nu o dată, le împărtășim cu plăcere și nostalgie celor dragi, iar, când se întâlnesc colegi de școală, invariabil își deapănă amintirile acelor ani.

Ca profesori cu o activitate – ca durată cumulată – similară cu anii care s-au scurs de la înființarea în 1949 a primei instituții de învățământ muzical preuniversitar din țară, Școala Medie de Muzică din București, ne-am străduit să culegem amintirile celor care pentru 12 ani (sau mai puțin) i-au fost elevi.

Considerăm că ar fi necesară o precizare. Spre sfârșitul anilor '70 ai secolului trecut cineva din „conducerea superioară” a constatat că „erau prea mulți greieri și prea puține furnici” și a luat decizia ca din peste 20 de licee cu profil muzical din țară să rămână doar 5: Cluj, Iași, Timișoara, Craiova și București, unde se va înființa Liceul de Artă *George Enescu* (prin comasarea a 3 instituții: Liceul de Muzică nr. 1, Liceul de Muzică nr. 2 - care de câțiva ani purta numele lui George Enescu și Liceul de Coregrafie). Cursurile se desfășurau în mai multe sedii: *muzica* în clădirea din strada Lt. Lemnea nr. 30 – ciclul liceal – și, în edificiul din strada Principatele Unite, nr. 63 – ciclul primar și gimnazial, cât și unele ore de specialitate, inclusiv ansambluri; *coregrafia* și-a desfășurat cursurile în Calea Griviței unde dispunea de un sediu ca apoi să fie relocată în clădirea care, actualmente, are adresa în strada Cpt. Preoteșcu nr. 9, construită în prelungirea vechii clădiri din Principate pentru crearea de noi spații adecvate în care Liceul de Muzică a și funcționat numeroși ani. Menționăm că în generoasa curte a Liceului de Muzică fusese construit spre sfârșitul anilor 70 și un modern internat cu dotările aferente (cantină, magazine și ateliere de instrumente), precum și o compartimentare unicat în acei ani având camere de 2 – 4 persoane care să poată fi folosite și ca săli de studiu individual.

În 1990 s-a revenit la formula celor trei instituții separate, iar fostul Liceu de Muzică nr. 1 cu sediul în strada Principatele Unite nr. 63 va primi numele *Dinu Lipatti*. Astfel *X*, care 11 ani a fost elevul Liceului de Muzică nr. 1, după comasare va absolvi Liceul *George Enescu*, iar *Y*, care 11 ani a fost elevul Liceului *George Enescu* în 1990, alegând să-și continue studiile la Liceul din Principatele Unite va fi absolventul Liceului *Dinu Lipatti*.

Am făcut aceasta incursiune în istoricul organizării învățământului artistic din București pentru ca, mai ales cititorul mai tânăr, să fie edificat asupra apartenenței la una sau alta dintre cele două unități de învățământ artistic de mare prestigiu din țară. Cu toții s-au format în **școala muzicală românească**! Jubileul de 75 de ani ai primului Liceu de Muzică din țară este o sărbătoare a învățământului muzical românesc preuniversitar **în ansamblu**. Așa cum trebuie să fie considerate aniversările tuturor celorlalte instituții de profil.

Revenind la elaborarea acestui volum subliniem că este rezultatul unei munci care poate părea simplă, dar care, vă mărturisim, ne-a ocupat, pe parcursul a câțiva ani incomparabil mai mult timp decât am prezumat. Sincer, dacă știam la ce ne înghămăm, probabil am fi renunțat! Au fost multe sute de telefoane și email-uri în numeroase țări, anunțuri pe Facebook-ul Colegiului Național de Arte *Dinu Lipatti*. Extrem de mulți au fost încântați de idee. Foarte mulți au promis că vor scrie și că ne vor sprijini – *promettre c'est noble...* – unii au compus lucrări dedicate evenimentului! Le mulțumim tuturor, cel puțin pentru că ne-au ascultat. Din câte ne amintim - pe față - nu am auzit cuvinte de ocară. Ni s-a spus că au fost și „contre”. Nu numai memoria, ci și auzul ne este selectiv și, auzim doar ceea ce dorim (chiar și soțiile noastre vă pot confirma!).

Toți cei pe care i-am contactat au fost rugați să trimită câte 2 fotografii (una din anii de școală și alta actuală), un scurt *Curriculum Vitae* și, de la o pagină, la câte doresc de multe de amintiri. Unii au trimis câteva rânduri, alții adevărate nuvele. Fiecare a avut deplina libertate de a scrie ce, cât și cum dorește, nu ne-am permis „să cenzurăm” nimic.

O mare parte dintre cei care au scris au folosit această formulă, dar unii au combinat activitatea cu cronologia. Desigur, le-am respectat opțiunea.

În mod logic, cu atât de mulți autori – căci nu Nicolae Racu și Andrei Ștefan Racu sunt autorii prezentului volum, ci cei care și-au expus gândurile – nu putem vorbi de o unitate stilistică, ci, dimpotrivă, de o diversitate. Ce este totuși comun? Sinceritatea și pasiunea cu care-și re trăiesc *cei mai frumoși ani ai vieții*. Prin contribuția *tuturor* a fost realizată o frescă veridică a școlii noastre. Au fost evocați colegi, prieteni, activități. Și, desigur, profesori: Emil Bâclea, Maria Tănase, Fănică Luca, Elena Olteanu, Constantin Drăghici, Ioan Coman, Nicolae Niculescu (care are 2 articole ce-i sunt dedicate în întregime), Elena Orghidan, Valentin Gabrielescu, Gabriela Bogos, Anca Haralambie, Ilie Ciurescu, Dumitru Dună, Gheorghe Profenza, Ilie Tereza, Pavel Tornea, Alexandru Dismacek, Vasile Zamfir, Virgil Oprițoiu, Alexandru Tomacinski, Nicolae Racu, Elisabeta Tomescu - Ciomu, Mircea Constantinescu și mulți alții.

Adresăm caldele noastre mulțumiri tuturor celor care au participat la elaborarea prezentului volum și, în mod special, doamnei director Venera Babeș pentru interesul și sprijinul acordat acestei inițiative și, fără de care, nu ar fi fost posibil ca *La ceas aniversar, 75* să vadă lumina tiparului.

Dorim ca acest volum să fie continuat și în format electronic pe www.cnadl.ro, așadar este deschis completării.

Christian BADEA

A trecut multă vreme de când eram elev la Școala de Muzică numărul 1 (acum Colegiul Național de Arte *Dinu Lipatti*), dar multe din amintiri rămân foarte vii, probabil din cauză că anii petrecuți acolo au fost importanți în educația mea și a colegilor mei de generație.

Au fost mai multe motive, dar în primul rând datorită profesorilor prin care noi toți eram conectați cu legende ale muzicii secolului 20.

Un exemplu - prima mea experiență de muzică de cameră, împreună cu colegii Sandu Sandrin la pian și Valentin Hârsu la cello (care apoi a fost membru al Filarmonicii din New York timp de 30 de ani), a fost cu un elev al lui George Enescu, profesorul Mircea Bârsan, care, de la început, ne-a tratat ca pe artiști profesioniști în devenire, nu ca pe copii. Aveam 11 ani.

Profesorii îi îndemneau pe toți să muncească și să progreseze cât mai inteligent și repede. În mare majoritate, colegii erau mari talente și într-adevăr, se studia pe rupe. Nu e de mirare că mulți au făcut cariere importante atât în România, dar mai ales pe plan internațional, cu toate că posibilitățile erau mult mai restrânse decât în ziua de azi - pe atunci nu puteai să călătorești decât cu mare greutate.

Spre sfârșitul studiilor mele, după Bruxelles și Salzburg, ajunsesem la *Juilliard* și îmi aduc aminte că am fost întrebat de colegi de unde vin. Le-am spus că din România. „Ah, să vezi că aici nivelul este foarte înalt și concurența este foarte mare”, mi-au spus cu un aer de superioritate.

Eu îmi făcusem temele și îi ascultasem pe mulți în concertele din *Juilliard* și mai ales la sălile de studiu de la faimosul etaj 4, unde erau zeci de cămăruțe de studiu.

Foarte simplu și obiectiv, le-am răspuns: „da știu, e adevărat, dar nu atât de multă concurență cât era la școala de muzică din București”.

Ca și cei mai buni de la *Juilliard*, mulți din Principatele Unite, au devenit artiști adevărați și au făcut cariere internaționale de renume.

Cristina ANGHELESCU

Liceul de Muzică este locul în care m-am format nu numai muzical, dar și din punct de vedere uman.

Tatăl meu, eminentul profesor de vioară Aurelian Anghelescu, m-a îndrumat către Liceul de Muzică, el fiind peste 20 de ani profesor în această instituție.

De asemenea am lucrat cu profesorii Mădălina Wendel și cu Adrian Petcu, care ulterior m-au îndrumat atât în liceu, cât și în pregătirea concursurilor internaționale.

De asemenea, o persoană deosebit de importantă în cariera mea este profesoara Viorica Rădoi cu care am început încă din clasa întâi să cânt și care m-a acompaniat ulterior la toate concursurile internaționale de renume.

Amintesc de asemenea de primele concerte cu Maestrul Nicolae Racu și Orchestra Liceului cu Mozart nr. 3 și nr. 5 precum și Concertul de Beethoven (integral). Aceste colaborări au pus baza carierei mele solistice.

Liceul de Muzică, unde am petrecut cei mai frumoși ani, îmi este foarte aproape de suflet. A adus un aport enorm în conturarea personalității mele și formarea ca muzician și om.

Cristina Anghelescu a început studiul viorii la vârsta de șase ani cu tatăl său, violonistul Aurelian Anghelescu, cel care i-a îndrumat cu atenție și profesionalism formarea artistică.

Ulterior Cristina Anghelescu a absolvit Universitatea Națională de Muzică din București la clasa maestrului Ștefan Gheorghiu (discipol al lui David Oistrach). Este laureată a numeroase concursuri internaționale de mare dificultate: *Thibaud*, Paris 1981, *Alberto Curci*, Napoli 1983, *Tibor Varga*, Sion 1983, *Doctor Luis Sigal*, Vina del Mar 1985, *Ceaikovski*, Moscova 1986, *Jan Sibelius*, Helsinki 1990.

Ștefan APRODU

Ca să fiu sincer, chiar dacă viața mi-a adus multe bucurii, și după încheierea liceului, una din cele mai frumoase perioade din viața mea rămâne cea petrecută la *Lipatti*. Și cea mai grea, e drept, dar în anii petrecuți aici am învățat uriaș, am crescut, mi-am făcut prieteni, am legat primele note pe vioară, am vărsat primele lacrimi de ciudă – că nu îmi iese un pasaj la vioară, dar și primele lacrimi de bucurie – că am ajuns unde nici nu speram. Sunt un norocos, recunosc. Nu e puțin lucru să îți îndrume pașii la vioară doamna Magdalena Ursu. Anii petrecuți sub îndrumarea „doamnei” vor rămâne pentru totdeauna solul din care voi crește mai departe.

La *Lipatti* am auzit primele aplauze, primul „Bravo!” strigat din sală, dar tot aici am învățat să accept că uneori nu ești cel mai bun. Pentru că *Lipatti* nu e doar un liceu așa cum cred cei din afara acestui domeniu. El ajunge să îți devină nu doar a doua casă, ci de-a dreptul prima de multe ori.

Nu voi uita niciodată cum, împreună cu „ursuleții”, colegii mei de la clasa de vioară, ne dădeam cu punga pe maldărele de zăpadă din curte împreună cu doamna însăși, cum mi-a spart cu mingea colegul meu Radu Florescu ochelarii, cum am ascuns noi în toaleta băieților trei pui de pisică găsiți în curte, cum fugeam de Lenuș care ne alerga cu mătura pentru că făceam mizerie, cum mă strigau, inclusiv profesorii, „Codiță” pentru că aveam părul lung prins în coadă, dar și „Mozart”, pentru că așa le plăcea doamnelor de la cantină să mă alinte. A, și să nu uit, 12 ani am intrat pe ușa cantinei la amiază și niciodată nu mi s-a spus „Nu” când am mai cerut un polonic de ciorbă. Sărut mâna pentru masă!

Viața la *Lipatti* e intensă, era mereu ceva de făcut, eram mereu în priză. O fi și felul meu de a fi așa, dar cum aș putea să uit vreodată cu câtă emoție îmi scoteam vioara din cutie la „doamna”, cu câtă răbdare, dar și cu câtă hotărâre mă împingea înainte, ca să urc tot mai sus, ca să obțin din ce în ce mai mult din vioară. Și, credeți-mă, nu i-a fost ușor cu mine!

Anca Ruxandra BALA (DUMITRESCU)

Dragul meu Liceu de Muzică nr. 1

La aniversarea ta m-am gândit să-ți scriu câte ceva despre mine, Anca Ruxandra Dumitrescu (Anca Ruxandra Bala) promoția 1973, specialitatea violoncel.

Privind în urmă pot să-ți spun că am avut o viață profesională frumoasă și de succes. Am semnat ca regizor muzical peste 100 de generice de film de lung metraj românești și alte nenumărate scurt metraje, am fost lector universitar la UNATC București, la catedra de Multimedia și, în ultimii 25 de ani, profesor de violoncel în Germania.

În România am fondat prima Editură muzicală care oferă muzică de background pentru industria media.

Dar, cea mai frumoasă perioadă din viața mea a fost la liceu. Da, la *Liceul de Muzică nr. 1*! Așa că, dragă liceu, poți să fii mândru de mine că nu te-am făcut de rușine, așa cum și eu sunt mândră că sunt absolventa ta!

La 6 ani am început aici la grupa de preșcolari și tot aici am terminat clasa a XII-a în 1973. Întâmplarea a făcut ca la testul de admitere pentru grupa de preșcolari să fie în comisie domnul profesor Constantin Ionescu, care a fost foarte impresionat de auzul meu muzical absolut și a insistat pe lângă părinții mei să urmez acest drum. De fapt, profesorul Ionescu, a fost cel care, fără ca măcar să bănuiască mi-a trasat viitorul. Altfel, pentru că urmasem cursurile grădiniței germane eram pregătită pentru admiterea la liceul german, iar mai târziu, probabil că aș fi urmat cariera medicală a tatălui meu.

Amintirile din acea perioadă nu conțin să se perinde prin mintea mea și, cu mare bucurie, constat că au mai rămas încă câteva prietenii de atunci, unele chiar foarte strânse. De câte ori ne întâlnim, sau doar vorbim la telefon ne amintim cu drag despre colegii noștri de clasă, despre domnul Profenza - învățătorul nostru - despre profesorii buni pe care cu toții i-am iubit și despre cei pe care i-am iubit mai puțin. Toate se amestecă într-un

Ovidiu BĂLAN

La mulți ani Colegiului Național de Arte Dinu Lipatti!

Abia acum realizez că Liceul de Muzică nr. 1, București, astăzi Colegiul Național de Arte *Dinu Lipatti* este mai tânăr decât mine. Fiind venit de la mare distanță de București, a trebuit să stau la cămin (internatul școlii). Veneam dintr-un domeniu de studiu al petrolului și aici, la București, aveam să încep un studiu organizat pe profilul muzicii, în adevăratul sens al cuvântului.

E un pic de diferență, dacă mă gândesc la specificul fiecărui domeniu de activitate.

Dar, așa a vrut să fie de la Dumnezeu!

După ce am fost declarat reușit, am avut bucuria să dau peste oameni de înaltă ținută morală și valoare profesională, care m-au adoptat, îndrumat și ajutat să mă încadrez foarte repede în colectiv, și, ușor, ușor, prin seriozitate și muncă extrem de motivată, am reușit să recuperez și chiar să termin printre elevii cu rezultate foarte bune, în anul 1963.

Aș putea spune că, de fapt, Colegiul Național de Arte *Dinu Lipatti*, București, a fost pista mea de lansare ca un ambasador al muzicii în toată lumea.

De aceea, acum, la 75 de ani de existență a Colegiului Național de Arte *Dinu Lipatti*, vreau să aduc un omagiu întregului colectiv de profesori și artiști, întregului personal administrativ, și să-mi permită să păstrez în memoria existenței mele, cele mai frumoase amintiri pe care le-am trăit și le-am imprimat, ca pe un lucru sacru, în sufletul meu.

Fie ca Dumnezeu să binecuvânteze întru mulți ani,

Colegiul Național de Arte Dinu Lipatti !

Ovidiu Bălan a fost dirijor (din 1968), director, și acum este director onorific al Filarmonicii *Mihail Jora*, Bacău. De asemenea este dirijor de onoare al Filarmonicii *Paul Constantinescu*, Ploiești (din 1995). Între 1996

Ginetta BĂNICĂ (ENACHE)

Doisprezece ani fericiți

Muzica mi-a fost alături de când mă știu... La grădiniță am fost un copil vesel, jucăuș, fericit, care cânta des la microfonul stației de amplificare din comuna natală. Văzând cu câtă plăcere cântam, tatăl meu m-a dus la concursul de admitere la Școala de muzică de 12 ani nr. 1 (deși atunci era singura din București). Am reușit și am intrat la vioară. Învățătoare mi-a fost doamna Nica; îmi amintesc cu drag de această femeie minunată, care alina tristețea fetițelor de la internat ce plângeau după mamele lor. Parcă o văd cum bătea cu verigheta în tabla neagră de sticlă, ca să facă liniște. Îmi plăcea scrisul ei și aș fi vrut să scriu și eu la fel.

În clasele întâi și a doua, sâmbăta, la 15:30, plecam până la gara Progresul cu ghiozdanul în spate și cu vioara într-o husă maro de pânză făcută de mama. Când treceam pe stradă, unii copii răi îmi spuneau „scârțascârță”. Biletul până la Vidra costa 5 lei, dar copiii plăteau jumătate. La sosire, la linia de tren, cine credeți că mă aștepta de fiecare dată? Motănelul meu portocaliu, pe care mama îl vindecase la o lăbuță după o mușcătură de câine. De atunci am marea dragoste pentru pisici, pe care mama mi-a susținut-o. Lunea, la 5 dimineață, eram cu tata la gară și veneam la București. El cobora mai devreme, iar eu, la str. Căpitan Preoteșcu. Mama venea joia la prânz cu schimburi de pat și mă ducea să mâncăm la Restaurantul Prieteniei de vizavi. Asta a durat până în 9 noiembrie 1961, ziua când am devenit pionieră. Părinții au venit și m-au luat de la școală: ne mutasem în București!

Din clasa a doua îmi amintesc cu drag de profesorul de vioară Iosif Haimovici, violist în orchestra Cinematografiei. Ținea mult la mine, și eu